

ZWARE JONGEN

door drs. Claudia Verhoeff

Alkmaar Noord

DIERENARTSEN PRAKTIJK

Het is drie uur 's nachts als mijn dienstmobiel afgaat in een koude winternacht in 2008. Ik schiet overeind. Het zijn de jongens van de dierenambulance die een ernstig verzwakte kat hebben gevonden. Even later op de praktijk tillen ze een zwart-wit hoopje kat uit het mandje, nou eigenlijk meer een skelet met een velletje.

Ik onderzoek de volwassen gecastreerde kater en schrik van de weegschaal als deze maar twee kilo aangeeft. Het zou voor deze kat minstens twee maal zoveel behoren te zijn. De kater kan zijn kop niet overeind houden, hij heeft zoals we dat noemen een tuigpaardhouding en is ook nog eens behoorlijk uitgedroogd. Zijn poten zitten vol verwondingen en drie hoektanden zijn afgebroken. Het ziet er niet best uit. Hij blijkt helaas geen bandje of chip te hebben zodat we zijn identiteit niet kunnen vaststellen. Ik twijfel even wat ik zal doen. Dan kijkt hij me recht aan en miauwt zachtjes. Oké, hij krijgt het voordeel van de twijfel, misschien kunnen we wat levenskracht terug toveren met infuus en 'astronautenvoer'.

De volgende dagen knapt de kater zien-derogen op. Eén van onze assistentes valt als een blok voor de kater en besluit hem te adopteren. Hij krijgt de naam Bacchus, God van de Drank, en ze vertelt er lachend bij dat dit écht niet naadloos aansluit aan haar eigen drankgebruik. Bacchus gaat na behandeling mee naar huis met onze assistente en na enkele weken heeft hij een glanzende vacht en een gezond gewicht van ruim vier kilo. Elke keer als ik hem bezoek ziet hij er beter uit. Onze assistente heeft ook nog een Maltezerdje en in eerste instantie lijken de twee het goed te kunnen vinden samen.

Maar na enkele weken valt ineens op dat het Maltezerdje overdag abnormaal veel slaapt. Ze lijkt echter verder niets te mankeren. Na wat oplettendheid van onze assistente wordt Bacchus betrapt op een heterdaadje: **'s nachts verkracht hij de hond!!** Tja... misschien geen verrassing met zo'n wollig wit kontje, en dan heet ze ook nog eens Lola... Ze besluit de twee uit elkaar te halen 's nachts, maar bij elke gelegenheid die zich daarna aandient grijpt Bacchus zijn kans en Lola lijdt er zichtbaar onder, het wordt een schichtig hondje. Als ook de dochter van de assistente allergieklachten door de kat lijkt te ontwikkelen klopt de assistente bij mij aan.

Mijn vriend en ik besluiten Bacchus tijdelijk bij ons in huis te nemen om te kijken of de allergieklachten verdwijnen en of Lola tot rust komt. Onze hond wordt met haar achttien kilo vast geen slachtoffer van deze harige zedendelinquent. Dat blijkt inderdaad niet het geval, maar bij ons ontwikkelt

Bacchus wel andere criminele talenten. Zo komt hij bijna elke avond een prooi als cadeautje aanbieden. Aangezien we buiten wonen is het aanbod zeer divers. Veldmuisjes, spitsmuisjes, babyhaasjes, mollen en ratjes zijn hun leven niet meer zeker. Hij moordt het hele omliggende wildlife van ons dorp uit. Soms lijkt hij er een raadseltje van te maken voor ons. Licht er opeens een klein wollig pluusje op het terras. Blijkt het een babyhaasstaartje te zijn waarvan even later de rest van het lijkje trots aan ons aangeboden wordt. Nou is dat natuurlijk niet ongebruikelijk voor een kat, maar wel voor deze kater. Om een indruk te geven: door een vroeger ongeluk loopt hij vrijwel altijd kreupel met zijn rechter voorpoot, loent licht en is uitermate onhandig. Als hij op schoot zit, kan hij er zomaar af rollen als een lappenpop. Kleine sprongetjes gaan vrijwel altijd mis. Met eten is Bacchus een echte knoeipot. Hij struikelt soms over voorwerpen en kan uitermate klunzig opzij vallen wanneer

hij zich wast. Daarbij komt nog zijn hele voorkomen: Bacchus is zwart-wit, maar zijn achterpoten zijn zodanig gestreept dat het veel aan een pyjamabroek of boevenpakje doet denken. We vermoeden dan ook dat hij zijn achterste laat zien aan zijn prooien, waarna hij ze grijpt als ze in de slappe lach schieten. Het kan bijna niet anders...

Bij gebrek aan Lolaatjes gooit veelpleger Bacchus bij ons al zijn charmes in de strijd bij elk vrouwelijk exemplaar van welke diersoort dan ook. Dat Bacchus bij mij zelf 's avonds op schoot kwijlend zijn pootjes af gaat likken en als hij de kans krijgt copulatiebewegingen maakt zijn we ondertussen wel gewend, maar vrouwelijk bezoek op twee benen waarschuwen we voor de goede orde maar even op tijd. Hij kan vrouwen stalken, loopt voordurend om ze heen te dreutelen en kijkt ze loensend aan als een smoorverliefd ietwat debiel buurjongetje.

Gelukkig weten onze eigen dieren wel raad met Bacchus. Onze tweede kat Wiebeltje (in de vorige aflevering beschreven) weet wel raad met zijn Foute Man Avances en

maakt er een spelletje van door de rollen om te draaien en bovenop Bacchus te springen, waarna ze hem beduusd achterlaat. Bij een poging om onze kip Dotje het hof te maken grijpt haan Tinus hardsnavelig in en ook dat laat Bacchus voortaan wel uit zijn malle kop.

Het Jack Russell reutje van mijn schoonouders dat doorgaans alleen van zichzelf onder de indruk is heeft echter groot ontzag voor Bacchus. Wanneer hij bij ons binnenloopt komt Bacchus vaak gelijk op hem af en geeft hem steevast een pets op zijn kop. De beteuterde kop van de terriër wekt nog elke keer lachen bij ons op. Na enkele weken gaat Bacchus zoals afgesproken weer terug naar de assistente, maar al gauw wordt besloten dat ten behoeve van de allergieklachten van haar dochter en de nachtrust van een

ongelukkige Lola het beter is dat Bacchus definitief ergens anders gaat wonen.

En zo komt Bacchus weer terug bij ons op de boerderij. Hij is van harte welkom, want ondanks zijn criminele inslag zijn we van hem gaan houden. Van twee kilo skelet met een velletje tot zware jongen in de breedste zin van het woord. En nee, zijn naam zegt niets over ons drankgebruik. Echt niet!

www.dierenarts-alkmaarnoord.nl